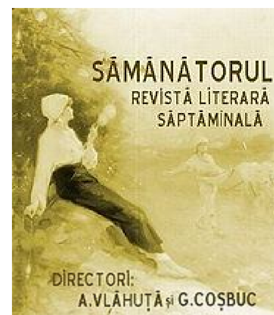

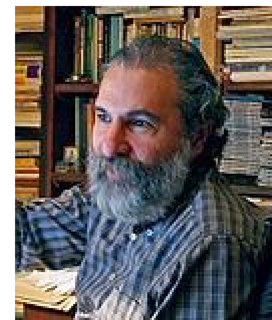
Anul I. Nr. 2 - iunie 2011 - Apare în locul Buletinului Info "SEMÃNÃTORUL", lansat la 1 ianuarie 2009

Primii directori şi fondatori din 1901: Al. Vlăhuță G. Coşbuc

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

CUPRINS

(Fragmente din aparitiile lunii mai)

Cititi volumul complet căutând titlul scrierii la www.editura-online.ro

Proză

VIOLINE - Tablite de la Ras Shamra
CATALIN RADULESCU - Povestiri din estul îndepărtat
FLORA M-rit STANESCU - Călător prin amintiri
DAN FLORIȚA SERACIN - Intoarcerea din larg

Poezie

VIOLINE - Versuri

Teatru

DAN MORAND - Teatru

Anunțuri, felicitări, articole din ziare, pagini de acum un secol, legături (link-uri) trimise pentru publicare

Notă. Revista "Sămănătorul" apare de probă în lunile mai si iunie până la aniversarea din luna iulie când va lua locul Buletinului informativ "Semănătorul" în mod definitiv

De retinut!
Noua revistã literarã Sãmãnãtorul contine fragmente din scrierile apãrute pe situl www.editura-online.ro
În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1902-1910

Domino.com — GORJ

Acasa | Arhive | Contact | LIVE WEBCAM | Mica publicitate | Rasfoieste ziarul | Sitemap | Termeni si conditii

Actualitate | Dezvăluiri | Eveniment | Politică | Editorial | Sport | Despre sex | Monden | Sănătate | Ultima oră

Te afli aici: Acasa > Actualitate > „Sămănătorul", lansată la Tismana

„Sămănătorul", lansată la Tismana

(No Ratings Yet)

Adelina Belgun | 45 views | May 06, 2011 | 0 comentarii

Asociația Regională pentru Dezvoltare Rurală – A.R.D.R., în parteneriat cu [illegible] pentru Tineret Gorj şi în colaborare cu Asociația Regională pentru Dezvoltare D[illegible] – [illegible]icleni anunță [illegible] primului număr al revistei „Sămănătorul". Lansarea a avut loc pe 5 mai în [illegible] la Țicleni, la Biblioteca publică „Nicolae Diaconu". Evenimentul s-a desfăşurat la orele [illegible], în prezența autorităților locale şi județene, dar şi reprezentanților Bibliotecii Județene „C[illegible] Tell". Situl principal, „Semănătorul" on-line este un ghid spre un grup important de reviste culturale, biblioteci şi pagini web cu caracter documentar în format electronic, care se adresează românilor de pretutindeni (http://www.semanatorul.ro). Articolele sau cărțile online sunt susținute de către scriitori consacrați sau nu, condeieri anonimi sau începători, în intenția de a reînvia un curent ideologic şi literar de felul celui constituit la începutul secolului XX în jurul revistei „Sămănătorul" (1901 – 1910).

Cititi articolul în pagina 20

Ne-au lansat tinerii!

Un editorial
de Nicu N. Tomoniu

www.tomoniu.ro

Asta e! Chiar uitasem de vitalitatea tinerimii ! Până să găsim noi sponsori, până să cerşească fundaţia bani pentru revistă la finanţatorii de fonduri europene - cu macaz spre portocalii - până să punem noi căruţa pe roate cu promovarea revistei Sămănătorul, tineretul a şi urnit-o! Au primit revista pe e-mail, au dat-o la imprimantă şi-au lansat-o prin judeţul Gorj. Uite că tineretul se mişcă, nu mai are nici răbdare şi nici incredere că cei de sus vor da bani suficienţi pentru şcoli şi spitale deci nici atât pentru ONG-uri. Dar hai să vă spun povestea întreagă pentru că e ceva minunat! E veşnica poveste a zilelor noastre: ajută-te singur.

Invitat ca reprezentat al Fundaţiei Tismana la Grupul Şcolar Industrial Tismana, unde a avut loc inaugurarea Centrului de Resurse pentru Activităţi Extracuriculare de Promovare a Cetăţeniei Active, am avut ocazia să descopăr că dincolo de problemele create de clasa noastră politică, România tăcută, profundă şi tainică a lui Artur Silvestri există, e lângă noi şi creşte rapid, ca iarba de luna mai care n-are treabă de iarnă, cât ar vrea ea să mai lâncezească.

Te iei cu lucrul şi nu bagi de seamă că această Românie tainică se mişcă, trăieşte şi pulsează de viaţă. Şi asta, până nu te amesteci printre tinerime. Erau acolo, tinerii de la Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Rurală şi de la Fundaţia Parteneri pentru Dezvoltare Locală, cadrele didactice de la Grupul Şcolar Industrial Tismana, reprezentanţi ai Inspectoratului Şcolar Judeţean Gorj, primarul oraşului Tismana, reprezentanţi ai Comitetului de Părinţi şi ai Consiliului Elevilor al G.S.I. Tismana, Ansamblul de Datini şi Obiceiuri Tisa, instructori ai Şcolii Populare de Artă.

Am luat cuvântul după ce tinerii şi-au prezentat proiectul „Educaţie Extracurriculară pentru Cetăţenie Activă " şi au citit referatul „Impactul proiectului în şcoală şi comunitate". Deşi ei veniseră acolo pentru demararea Serviciului European de Voluntariat din oraşul Tismana, le-am spus despre necazurile noastre, că am dori tipărirea revistei pe un proiect, că am lansat-o online şi ... cam atât. E puţin dar e foarte important pentru că ţinta lansării unei reviste literare este aceiaşi cu ţinta lor: educaţia nu se face numai la şcoală ci, în subsidiar, şi prin aceste proiecte care fac obiectul întrunirii noastre. *(continuare în pag 20)*

„SÃMÃNÃTORUL", este o nouã publicatie literarã online conceputã de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect "Revista Sãmãnãtorul" este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouã formã de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ "Semãnãtorul" care apãrea din anul 2009. Acesta nu avea decât o paginã web cu titlurile apãrute la Editura online Semãnãtorul (www.editura-online.ro) si articolele de criticã literarã apãrute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentã.

Deoarece în luna iulie a.c. se împlinesc trei ani de la înfiintarea editurii online Semãnãtorul, în locul buletinului info va apare aceastã revistã, incluzând fragmente din noile scrieri apãrute în luna precedentã. Ne gãsiti la adresele:

http://www.semanatorul/revista/index.htm
http://www.scribd.com/semanatorul

Din volumul autoarei VIOLINNE

“Tablite de la Ras Shamra”

Povestea poetei Enheduana

Debut!

Pământul meu natal este Bayn Nahrain, ținut cunoscut şi sub denumirea de țara dintre cele două râuri, denumit şi Leagănul Civilizației Omenirii, datorită perlelor de civilizație lăsate nouă din antichitate de sumerieni, akkadienii, babilonienii lui Hammurabi şi supuşii regelui Assyrian Tiglath-Pilesser I, toate acestea venite peste vestitele noastre culturi preistorice, precum Ubaid ori Jemdet Nasr.

Râzgâiți am fost de istoriile tuturor timpurilor, căci din perioada sumero-babiloniană ne-a rămas cea mai veche scriere literară a umanității, Epopeea lui Ghilgameş, poem epic din care toate civilizațiile viitoare au luat înțelepciune, aceasta fiind pentru mine, Enheduana, fiica regelui akkadian Sargon, un adevărat izvor de pilde ce-mi vor sluji întreaga viață atât spre propria modelare, cât şi în misiunea ce mi-am dorit a-mi asuma mereu, aceea de a le veni în ajutor şi altora ce au aceeaşi dorință de înfrumusețare lăuntrică. Acest poem se păstrează pe douăsprezece tăblițe de lut, în biblioteca regelui asirian Assurbanipal, de la Ninive, şi ne povesteşte despre eroismul Regelui Ghilgameş şi al sălbatecului Enkidu, nedespărțiții prieteni ce au înfruntat creaturi fantastice periculoase în aventuri vestite peste mări şi țări.

Se spune că prietenia lor era atât de stransă, încât zeii au fost invidioşi; mai exact, zeița asiroo-babiloniană a dragostei şi fertilității, Iştar, regina cerurilor... Mult l-a ispitit cu vorbe de iubire pe regele Urukului, însă acesta a respins-o cu trufie pe blânda şi milostiva zeiță, cea care dezlega vrăji, vindeca boli şi aducea iertarea de păcate, sădindu-i în suflet gustul răzbunării şi astfel ajungând ea să-l ucidă pe bunul lui prieten uriaş. Plecă Ghilgameş peste întinderi de pământ şi ape în căutarea leacului spre a-şi salva prietenul drag, căci el nu putea accepta moartea, ca destin hărăzit omului. Nimic nu i-a putut oferi cea de-a treia în trinitatea cerească, alături de Sin (Luna) şi Shamash (Soarele), pentru a-l face să-şi uite visul de a găsi nemurirea întru îtoarcerea la viață a bunului său prieten. Ajungând la Uta-napiştim, înțeleptul supraviețuitor al Marelui Potop, acesta îi dă planta fermecată de pe fundul mării, cea aducătoare de nemurire. Zeii se opun însă din nou, supunându-l la un test inițiatic de care nu putea trece, iar Ghilgameş se întoarce resemnat la viața lui efemeră de pe pământ, rămânând însă etern prin poemul celor douăsprezece tăblițe sumero-babiloniene.

Întâi ca preoteasă a lui Nanna, Zeul Lunii, ajunsă apoi în slujba zeiței sumeriene Inanna, căreia i-am închinat multe imnuri în cinstea idealurilor pe care ea le reprezenta ca zeită a iubirii şi ocolind cu abilitate cealaltă

reprezentare a ei de război şi moarte, în tot acest timp, poemul lui Ghilgameş îmi era, cum s-ar zice acum, cartea de căpătâi, cea de care nu mă despărțeam niciodată.

Îmi petreceam serile libere în grădini suspendate si înmiresmate, citind pildele pline de înțelepciune. De la un timp, am observat cum un porumbel alb venea seară de seară, adiind din aripile pufoase o briză ce mă-mbăta cu mirosul lunii în seri de vară. Nu gungurea ca orice altă pasăre, doar mă privea cu ochi mari, în care luna sclipea în perle de lumină, cu un surâs timid, care ascundea o poveste. L-am întrebat atunci:

- Alb porumbel călător, ce voieşti a-mi spune?

- O poveste, mi-a răspuns el, prin limbajul gândului; o poveste frumoasă a părintelui meu, cel ce a fost cel mai supus sclav întru slava Măritului Baal şi totodată primul sclav răzvrătit, şi care într-o zi de pe la 1185 î.Hr., atunci când, în mijlocul unei mulțimi nedumerite, Bunul Soare i-a topit lanțurile scaviei, a luat drumul spre Muntele Vestit, purtat de un vis stingher. Îți voi spune această poveste, a continuat el, pentru ca tu să o scrii pe tăbliță, căci tu ai fost aleasă de zei spre a deveni prima poetă a lumii. De asemeni, iți voi da aceste bucați de scoarță de copac, pe care bunul meu părinte şi-a zugrăvit visul cu vârful de săgeată înmuiat în zeamă de cucută.

Şi aşa am ajuns eu, poeta Enheduana, să scriu povestea sclavului răzvratit dar şi pe cea a porumbelului călător, şi să scriu de asemeni despre Muntele Miraculos, despre măreția piscurilor ce străbat bolta, însoțite de hăuri prăpăstioase şi povârnişuri abrupte, despre pădurile umbrite de mister şi izvoarele învolburate, reci şi sălbatice, despre veşnicia stâncii şi vremelnicia viețuitoarelor ce i-au străbătut colinele.

Aceste tăblițe le-a luat solul cel alb ca norii de zăpadă sub aripă, spre a le purta în zarea îndepărtată; trecând însă pe deasupra unei cetăți Ugarit şi oprindu-se o clipă spre a admira o statuetă a Preamăritului Baal turnată în bronz de un umil sclav frigian, tăblițele îi căzură în colbul dogoritor de la Ras Shamra, pierdute fiind, până când un trecător le va găsi şi le va povesti celor ce nu le-au aflat încă.

În timp ce scriam acestea, visul acelui veşnic rătăcitor m-a absorbit treptat, ajungând de-acum să fac şi eu parte din el...

Nici o legendă din vechi hrisoave nu vă va spune ce a devenit viața mea ori cum s-a sfârşit ea; şi ştiti de ce? Pentru că într-o zi senină de vară, urmele paşilor mei s-au pierdut peste întinderile de ape, într-un lung, lung drum spre Muntele cel Mare, despre care un porumbel călător îmi spusese într-o seară înmiresmată că ar fi atât de Frumos!

Debut!

Iar băştinaşii, asprii locuitorii ai Muntelui Vestit ce-şi ziceau uneori geți ori traci, au aflat şi ei, în seri târzii, la taifas pe piscuri semețe, Epopeea lui Ghilgameş, cel dintâi pornit la drum nesfârşit spre a-şi urma visul.

Din volumul poetei VIOLINNE (debutantã)

"Versuri"

Boul

-Fabulă-

Debut!

Un bou ce de la muncă venea cam obosit,
Trecând pe lângă moară, aude-un glas şoptit;
Cum Veta lu' Spoitu' îi zise lui Mihai:
- Dacă tăceai, vecine, filozof rămâneai...

Rămase cu-acest murmur în cap şi în urechi,
În timp ce ochi de vaci, îl priveau perechi-perechi.
El, important şi sobru, deh! bou cu greutate,
Gândea, privind de sus cum le-ar fi mângâiat pe toate;
Dar nu rosti o vorbă, decis fiind să facă
O nemaipomenită impresie: să tacă!

Lui îi plăcea Joiana, cu ochii lunguieți,
Şi coada, înfoiată, cu artă, pe scaieți;
Dar şi Rozina, vaca cea nouă şi roşcată,
C-avea pe vino-ncoace: era vacă-ncălțată...
Făcu o strategie, cu mintea lui de bou:
- V-arăt eu cine mi's, căci de-acum sunt „boul nou"!

Veni Joiana, prima, şi îl privi mieroasă,
Clipind din gene grele şi lungi, de vacă grasă;
Apoi veni Rozina – glezne mici, crupa sus -
(îl urmărea demult ea, visând, cu gândul dus)
Cu ugerul bombat, la paradă, pe trotuare,
Privea timid, în jos, de ziceai că-i vacă mare.

Stăteau gură căscată şi aşteptau un semn,
În timp ce dânsu'-n sine, îşi zise: -Voi fi demn!
Privi la vaca unu, apoi la vaca doi,
Apoi călcă în baltă, stropind în jur noroi...

Morala, **dragii mei, este foarte tristă: Of,**
Nu orice boulică, care tace-i filozof.

CATALIN RADULESCU

- **Povestiri din estul îndepărtat**

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro

Notă. În mai 2011 - publică la Semănătorul - Editura online - "Hybris" - Versiunea engleză a nuvelei din vol. II, Povestiri din estul îndepărtat

Din romanul "Hibris", paragraful 11

Iosif Stalin era pe moarte. De câteva săptămâni, buletine de ştiri laconice anunțau la radio că *Tătucul Popoarelor* suferă de o *uşoară răceală.* De câteva zile însă, deoarece aparențele erau din ce în ce mai greu de salvat, acestea fuseseră înlocuite cu buletine medicale lapidare care-i anunțau din timp în timp evoluția sănătății.

La dreapta sa stătea Malenkov, membru în *Biroul Politic*. La stânga muribundului era plasat Lavranti Beria, şeful *N.K.V.D.*- ului şi mâna sa dreaptă. În răstimpuri, când celălalt ieşea afară iar bolnavul se afla în stare de inconştiență, se repezea spre pat lovindu-l şi blestemându-l. Imediat ce celălalt revenea în odaie, izbucnea în lacrimi sărutând mâna *Tătucului.* Se temea că după dispariția celui căruia îi fusese credincios ca un câine, toate crimele şi abuzurile comise din ordinul acestuia îi vor fi lui atribuite.

Cei mai buni doctori ai țării se perindau pe lângă patul bolnavului. După ce îl examinau atent, fără să aibă vreo tresărire a muşchilor feței, îşi aplicau paleativele, plecând convinşi că nimic nu se mai poate face pentru bătrânul de 76 de ani.

Toți membrii Biroului Politic trecuseră pe lângă pat uitându-se la muribund cu simțăminte formate din teamă, simpatie şi speranțe nemărturisite. Bolnavul îi privea cu ochii săi inexpresivi, de păpuşă dezarticulată. După aceasta, se făcu tăcere deplină.

Cu ochii larg deschişi, muribundul fixează un anumit punct din tavan şi cu arătătorul indică parcă o entitate venită din Cerul în care nu crezuse niciodată, nici chiar în partea de tinerețe petrecută în seminarul teologic. Ori, poate, în acel colț de zidărie îşi făcuse apariția una din multele sale victime…

Cu ochii deschişi la paroxism, respiră scurt şi sacadat. După care, mâna căzu moale alături. Se terminase. Iosif Stalin era mort.

După nu mult timp, Lavranti Beria se putu convinge că teama sa fusese cât se poate de întemeiată : scuza cu *executarea ordinelor* nu-l absolvi de

păcate. La una din primele şedinţe ale Biroului Politic posterioare morţii *Tătucului*, ceilalţi, într-un acces de furie, îl uciseră chiar în sala de şedinţă, lovindu-l cu tot ce găsiseră la îndemână…

Era stalinistă luase sfârşit.

Finalul din "Hibris", paragraful 28

Aerul neobişnuit de cald pentru acea perioadă îl resimţi neplăcut, ca pe un semn de rău augur. Dacă ar fi fost frig, poate şi această noapte ar fi fost liniştită ca multe alte mii de până atunci…

În stânga sa, la câţiva zeci de metri, lângă un bloc în construcţie, o macara – turn îşi rotea braţul prelung cu o viteză neobişnuită. I-a atras atenţia că jos nu se afla obişnuitul schimb de noapte, ce lucra la turnările nocturne de betoane.

La început vag, apoi din ce în ce mai accentuat dinspre Calea Victoriei începu să se facă auzită rumoarea unei mulţimi în mişcare. Curând, siluetele ce alcătuiau o coloană de demonstranţi, îşi făcură apariţia. Oamenii făceau semne de chemare către blocul său.

- Veniţi şi voi ! Veniţi cu noi !

- Jos comunismul ! Jos criminalii !

- *Patruzeci şi cinci de ani / Ne-au condus nişte şnapani !* Ajunge !

- Vino şi dumneata cu noi, bătrânelule ! îl îmbie cineva cu căldură. – Nu te-ai săturat ?

În acel moment, luminile macaralei se reaprinseră orbitor. Braţul se rotea într-un ritm infernal, iar o flăcăruie albastră indica cu intermitenţă locul unde se afla cabina de sus a macaragiului. Zeci de scântei săreau din asfalt, încadrând demonstranţii. Strigând speriaţi, oamenii fugiră, împrăştiindu-se în grabă.

Într-un târziu, a ieşit de după panoul metalic după care îşi găsise adăpost. Privea recunoscător la utilajul scufundat iarăşi în beznă, ca şi cum de acolo i-ar fi venit întreaga salvare. Era iarăşi fericit. Şi, într-un acces de extaz, ridică braţul, salutând tovărăşeşte.

Sări în lături, ţipând surprins. O arsură neaşteptată îi străpunsese umărul, aducând după sine o şuviţă de sânge.

Sistemul era încă eficient ! se bucură în fugă. – *Tovarăşii mai tineri, ca de obicei la post apărau Orânduirea, Cauza şi Conducătorul, independenţa şi integritatea patriei socialiste, liniştea întregului popor !* Nu se mai simţea singur : *cum putuse să comită naivitatea crezând că Orânduirea căreia îi era atât de credincios putuse fi chiar şi pentru o noapte în pericol ? – Dar Marea Prietenă de la Răsărit avea să stea cu mâinile în sân ?! Nu-i prea venea să creadă !*

Şi, găsind soluţia atât de simplă pentru problema ce ceasuri întregi îi păruse insurmontabilă, se avântă pe scări, râzând de unul singur.

Flora Mărgărit Stănescu

Cãlãtor prin amintiri

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

CĂLĂTOR PRIN AMINTIRI

Revăd parcă un film în care eu am fost unul din eroii principali, sau doar spectator. Un fel de observator al vremurilor trăite de mine sau de persoane apropiate mie, de cunoscuți, de rude, de prieteni.

De un real folos îmi este acum jurnalul personal ținut ani de zile, cu amintirile mele, în ideea că va veni o zi când timpul îmi va permite să le recitesc, să le dactilografiez, poate chiar să le fac publice.

Copilăria, adolescența, tinerețea şi maturitatea, anotimpurile mele se succed ca într-un film.

Nu au nimic spectaculos dar sunt reale, nu au nimic artistic dar sunt adevărate, simțite, trăite.

O viață de om, trăită în ritm accelerat. Această carte cuprinde spicuiri din viața mea şi a celor în mijlocul cărora mi-am petrecut întreaga viață.

Vise, realizări, dezamăgiri, toate aşezate aici cronologic, aşa cum s-au petrecut şi cum le-am perceput eu la vremea respectivă.

În aceste vremuri agitate şi tulburi, simt nevoia să las aici ce consider eu că a fost mai important în viața mea, în mediul familiar, profesional, social.

Flora Mărgărit Stănescu

Incursiune în anii copilăriei mele.

Prima păpuşă adevărată

Mă obişnuisem ca în fiecare an, dar de Moş Gerilă, să primesc o păpuşă din materiale rămase de la cearceafurile şi rochițele făcute de mama. Mai reuşite sau mai caraghioase, erau şi ele nişte daruri puse sub bradul destul de modest, pe care-l împodobisem chiar şi eu cu lănțişoare de hârtie colorată lipind zalele cu făină în amestec cu puțină apă.

Agățam în el şi nuci îmbrăcate în staniol, în care băgam o scobitoare şi le legam cu ață de crenguțele bradului. Mai târziu au început să apară câteva globuri şi țurțuri de sticlă şi steluțe de carton cu glob pisat pe ele.

Aveam şi lumânări în suporturi din tablă, dar noi cei mici nu aveam voie să le aprindem, ca să nu se aprindă întreg bradul.

Cu câteva zile înainte de Anul Nou, a venit tata acasă, cu darurile de la pomul de iarnă de la serviciu.

Erau unele lucruri bune, un trening, un fular, mănuşi, dulciuri.

Cel mai mult mi-a atras atenția o cutie mai deosebită în care se afla o păpuşă cât un copil nou născut. Era din carton presat şi lăcuit pe deasupra apoi pictată fața păpuşii. Parcă niciodată nu văzusem ceva mai frumos.

Am îndrăgit-o din primul moment. Nu i-am dat un nume, din moment ce era singura nu aveam de cine să o deosebesc.

Era păpuşa şi atât. Eram în stare să dorm cu ea, sau să o port după mine peste tot.

Mă simțeam aşa de importantă cu ea şi aveam mare grijă să nu se murdărească. Am declanşat o adevărată dramă când am vrut să o spăl. Cartonul a început să se înmoaie iar culorile...un dezastru. Am îceput să plâng, cu atâta părere de rău, de parcă era un copil bolnav.

Sora mea mai mare a aşezat păpuşa la soare, a curățat puțin câte puțin fața de amestecul de vopsele, iar un picior l-a înfăşurat in pansament, după ce s-a mai uscat cartonul. În starea asta se află şi astăzi acasă la sora mea.

Numai rochițele i le-a mai schimbat.

La toți ne-a fost drag de ea.

Vecinii noştri ruşii

Pentru că pe strada noastră circulau tot felul de maşini militare şi soldații ruşi mişunau peste tot, nu aveam voie să ieşim la poartă sau pe stradă.

Deci singura noastră distracție rămânea leagănul cu lanț şi scândură din nucul cel mare şi cățăratul în copacii din livada noastră. Pe vremea aceea nu erau decât trei case cu etaj pe strada noastră.

O casă a unei familii de profesori, alta a unei familii de măcelari din tată-n fiu şi casa cojocarului, de vis-a-vis de noi, unde erau cantonați nişte ofițeri ruşi cu familiile lor.

Nu-mi amintesc de cât timp erau ruşii vecini cu noi, dar îmi amintesc de la un rus, Andrei, care avea şi el doi copii acasă, de la care am primit nişte bucăți de zahăr cubic, bucăți lungi, nu cum ne cumpăra nouă mama.

Din discuțiile părinților am aflat că Andrei, cel care ne adusese zahăr, îl rugase pe tata să le cumpere şi lor țuică de la magazin, că ei nu aveu voie să cumpere aşa ceva. La fel şi nişte scrumbii afumate.

Ce ar fi putut face tata decât să-l servească, altfel cine ştie ce se putea întâmpla.

***Citiți mai departe întregul volum la* www.editura-online.ro**

PORTRET DE SCRIITOR

DAN FLORIȚA-SERACIN (n. 1943) Prozator, membru USR (1997), filiala Timişoara, redactor al revistei de cultură "Banat" din Lugoj.

Studii, profesie, ocupație: Universitatea din Timişoara, Facultatea de filologie, secția română - germană (1966). Profesor de limba şi literatura română (1966 - 2007) la Liceul „C. Brediceanu" din Lugoj. În prezent - scriitor.

Debut editorial: ciclul de proză scurtă "Ambrozie" în vol. colectiv de debut "Povestiri de la marginea câmpiei", Facla, 1984

Cărți publicate: "Ultimul episod" (proză scurtă), Facla, 1984;"Croaziera" (roman, edița I-a), Eubeea, 1995;"Tunelul verde" (proză scurtă), Helicon, 1999; "Copiii lui Cronos" (proză scurtă),Editura de Vest, 2003;"Amurg timpuriu" (roman), Anthropos, 2007.

Alte scrieri, colaborări:"Subiecte" (texte comentate pentru uz didactic), Editura Dacia Europa Nova, Lugoj, 2002. A colaborat la: „Orizont", „Tribuna", „Arcade", „Orient Latin" etc

Mai multe despre scrieri şi scriitor în volumele: Diana Zărie, "Scriitori şi lingvişti timişoreni", Timişoara, Editura Marineasa, 2000; Marius Sârbu, Simion Teodorescu, "Scriitori lugojeni", Timişoara, Editura Mirton, 2002; Olimpia Berca, "Lecturi provinciale", Timişoara, Editura Eubeea, 2003; "Dicționar al Scriitorilor din Banat", Timişoara, Editura Universității de Vest, 2005.

A publicat la "Semănătorul - Editura online" romanele:
- Intoarcerea din larg- roman, ed. II-a, ad. si revizuită, format pdf, 1062 Ko.
- Croaziera- roman, format pdf, 733 Ko, coperta format jpg, 46 ko.
- Amurg timpuriu- roman, format pdf, 747 Ko, coperta format jpg, 49 ko.
- A opta treaptă - Antologie de proză scurtă, format pdf, 492 Ko.

VIZITĂ*

Fusese una din acele zile cărora le ții minte o mulțime de detalii. Îmi amintesc bine de atunci, aşadar, că la un moment dat coborâsem din camera mea cu gândul să-mi fac o cafea şi nişte sandvişuri la bucătărie, fiindcă mă răzbise către seară foamea, când am auzit dinspre salonaşul de primire din vecinătatea holului muzică emisă la gramofon. Aveam în casă mai nou un gramofon de ultimul tip, din acela cu motor, cum i se zicea, de fapt, cu un fel de mecanism ca de ceasornic, care făcea ca platanul aparatului să se mişte uniform după ce îi era învârtită manivela de punere în funcțiune. Aveam şi mai multe discuri de ebonită marca *Odeon*, pe care se aflau înregistrate piese de Rossini, Schubert, Suppé, Liszt, canțonete de-ale lui Caruso şi altele, pe care le ascultam cu diverse ocazii, mai ales *Cavaleria uşoară* a lui Suppé, foarte frumoasă, cu ritmul ei săltăreț, cu siguranță o cunoşti. Asta se şi auzea, uvertura aceea a lui Suppé, motiv pentru care îmi încetinisem paşii, întrebându-mă cine o asculta, pentru că oncle Serge lipsea de acasă, anunțase încă de dimineață că urma să plece cu treburi la Sinaia şi că se va întoarce cu siguranță târziu. Iar în absența lui oncle Serge, tante Aurore nu folosea gramofonul, fiindcă în curând acesta se va strica, la fel ca orice obiect făcut de mână omenească, îmi explicase ea odată, şi n-avea chef ca Serge, care era pasionat de maşinăria lui, să-i facă o scenă din această pricină. Deşi, după câte ştiam, el nu-i făcuse niciodată vreo scenă până atunci. Auzind eu, aşadar, muzica aceea, îmi spusesem că pe tante Aurore o apucase desigur o teribilă plictiseală din moment ce pornise totuşi gramofonul şi pe loc mă simțisem îmboldit să-i bat la uşă sub pretextul că nu puteam rezista nici eu tentației de a-l reasculta pe Suppé.

Nu mi se răspunsese, probabil sunetul muzicii acoperea bătaia mea nu îndeajuns de puternică, totuşi intrasem, neputându-mi imagina că pretextul meu nu ar putea fi luat în seamă. În încăpere se aflau trei persoane: tante Aurore, o doamnă necunoscută, foarte atrăgătoare, într-o ținută de vilegiatură, şi un tânăr cam de vârsta mea, cu păr cârlionțat, care şedea în vecinătatea gramofonului, înclinat cu vădită plăcere în direcția pâlniei acestuia. După încântarea cu care asculta, părea să nu fi avut până atunci habar de existența unui asemenea aparat.

Foarte surprins de prezența străină, voisem să mă retrag numaidecât, cu scuzele de rigoare, dar

tante Aurore se grăbise să mă ia de mână pentru a mă reține în cameră, de parcă ar fi prevăzut că urma să-i trec pragul. Crezusem că mă va pune din nou în situația de a-i suporta prefăcutele drăgălăşenii, dar nu, mă condusese până în fața musafirei sale, spunându-i cu un respect pe care, cel puțin în prezența mea, nu-l mai manifestase față de cineva vreodată: Permiteți-mi, doamnă, să vi-l prezint pe nepotul meu!...

Doamna şedea pe un taburet lângă o măsuță ovală pe care se aflau o tavă cu nişte prăjiturele ciudate, muiate parcă în miere de albine, şi un clondiraş de cristal plin cu un lichid gălbui. Contempla o statuetă de Tanagra, luată de pe un stelaj din apropiere, ținând-o cu mâna întinsă, ca şi cum ar fi suferit prematur de presbiopie. M-a frapat numaidecât profilul ei de efigie grecească. Femeia îşi îndreptase cu încetineală privirea spre mine, măsurându-mă din cap până în tălpi, avea nişte ochi mari, alungiți, părul bogat prins la spate şi un ten de o albeață stranie. Apoi ea rostise încet, ca pentru sine, cu un zâmbet discret în colțul buzelor: Acesta este, aşadar!...

Întocmai, înaltă doamnă, el este! răspunsese vorbelor ei abia şoptite tante Aurore.

Prin urmare*, l-ai început*!...

Mda, se fâstâcise tante Aurore, cu alura unei slujnice care fusese prinsă furând.

Aşa faceți toate, îi reproşase, nu-mi dădeam seama care lucru, ciudata musafiră. În sfârşit, voi vedea ce pot aranja. Vei primi semnul cuvenit, încheiase doamna, cu tonul stăpânei ce se adresează supusei sale.

Promisiunea doamnei, căci cuvintele ei o promisiune păreau să fie, readusese siguranța în comportamentul mătuşii mele.

Uite Alec, mi se adresase apoi ea, n-ai vrea să-i arăți oaspetelui nostru casa, odaia ta şi biblioteca?

La un semn, tânărul se urnise din loc cu paşi rari, urmându-mă fără grabă. Mă gândeam că nu va fi câtuşi de puțin interesat de ceea ce mi se spusese să-i arăt şi că tante Aurore voise, de fapt, să scape de mine. Cel puțin în privința interesului pentru ceea ce tânărul avea să vadă mă înşelasem, căci el, abia ieşind în hol, se simțise atras de pianul lui oncle Serge. Capacul claviaturii fiind deschis, se aşezase pe taburet şi începuse să apese una câte una clapele cu degetele mâinii drepte. Părea că face pentru prima oară acest lucru, dar imediat apoi încropise o melodie ce semăna întrucâtva cu aceea a cântecelor populare elineşti.

Foarte frumos, spusese în cele din urmă musafirul ridicându-se, nelăsându-mă să înțeleg dacă se referea la propria compoziție, ori la *Bechstein*-ul unchiului meu.

Prin restul încăperilor casei trecuse cu aerul că îşi îndeplineşte o obligație, doar în fața unui tablou de Pătraşcu, înfățişând un țărm de mare, se oprise, contemplase îndelung imaginea, de parcă s-ar fi străduit să identifice peisajul reprodus acolo, spunând apoi înainte de a o lua din loc iarăşi: Foarte frumos!

În fine, pentru a treia oară rostise aceste cuvinte, de parcă în limba română n-ar fi cunoscut altele, când dăduse cu ochii de biblioteca mea şi zărise pe un raft *Istoriile* lui Herodot în traducerea lui D.I. Ghica. Luase primul volum în mână, îl deschisese, încercase să parcurgă textul, apoi renunțase, concluzionând însă pe un ton uşor admirativ:

Foarte frumos!

În salonaşul de la parter, în care ne-am făcut apariția poate mai curând decât ele s-ar fi aşteptat, tante Aurore şi musafira ei nu-şi întrerupseseră numaidecât discuția începută în absența noastră.

Şi unde se află el acum? întrebase mătuşa mea, după ce mă cercetase o clipă suspicioasă cu privirea.

În Creta, venise sec răspunsul celeilalte. Dar nu pentru multă vreme. Are să revină şi va stârni o revoltă pe care Stăpânul o va sprijini. Ne interesează ce ajutor va putea primi şi de aici!

Nu ştiu. Marthe mi-a spus că, auzind de alungarea lui, suveranul s-ar fi bucurat.

Sângele apă nu se face, rostise cu lehamite doamna. Iar Marthe ar face bine să-şi trimită englezul până acolo. Atacul asupra Dardanelelor ar trebui reluat!...

Îi voi comunica.

Wotan va avea o nouă surpriză, încheiase discuția, râzându-şi în pumnul strâns în dreptul gurii, musafira noastră.

Fragment din romanul *Întoarcerea din larg*, ediția a II-a revăzută

Dan Florița-Seracin

Continuare în romanul "Intoarcerea din larg" care se poate citi integral la www.editura-online.ro

Butonul PROZA

DAN MORAND - Teatru

Fragment din volumul de teatru care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

TERIBILUL DOMN, EXTOVARĂŞUL CAMELEON

ACTUL I - DICTATURA COMUNISTĂ

(Interior din intreprinderea: „Tehnica Nouă”. Coridor de trecere cu uşi de birouri în fundal, pe care scrie: Preşedinte, Secretară. Mai în spate şi oblic pe o uşă cu geam închis cu gratii, eticheta: Celula 213. În planul întâi o sală de şedințe cu o scenă, deasupra o lozincă cu litere roşii pe fond alb: „Trăiască Partidul Comunist Român în frunte cu mult iubitul său Secretar General” sub care se află o lojă cu steag roşu cu emblema PCR de la care se ordonează trei bănci spre sală, paralel cu rândurile de scaune pentru spectatori.)

SCENA 1
(Şedință de partid. Pe scenă iluminată sunt adunate mai multe siluete în cor.)
ŞOIMUL PATRIEI (*jucat de un copil, înaintează îmbrăcat în uniformă până lângă drapel şi salută spre sală*): Jur, cu mâna la fundiță/ Şi popoul pe oliță/ Spre lumină ca să zbor/ Partid, țară şi popor!
FEMEIA DE SERVICI (*răspunde la salut ducând mâna la baticul legat în față, sprijinită în mătură în mâna celaltă*): Să creşti mare ca să zici: „salut voios de pionier“!
ŞOIMUL PATRIEI: Dacă o să mai cresc, mulțumim din inimă partidului... (*Corul îi prinde mesajul şi intonează cântecul în surdină pentru a nu acoperi dialogul, dar ritmic şi hotărât*)
„Că-ntr-o zi de sărbătoare“ etc...
FEMEIA DE SERVICI: Salut de suflet trist, ce n-a fost oportunist! Of, doamne! Ți-aş mulțumi, dar nu am pentru ce!
(În scenă intră o persoană îmbrăcată în boschetar. Face o reverență.)
BOSCHETARUL: La dispoziția voastră tovarăşi!
ŞOIMUL PATRIEI: Notez că ați oftat şi ați spus doamne şi trebuie să vă pârăsc la tovarăşa educatoare. N-am voie să fiu credincios. Noi suntem un detaşament de atei! (*către boschetar*) Cine te-a adus aici?
BOSCHETARUL (*scoate din buzunar nasul de pătlăgică, îl arată, dar nu îl pune*): Fac copiii să râdă!
FEMEIA DE SERVICI (*pentru sine*): Un pui, prea vesel să mă trimită astăzi la anchetă!
ŞOIMUL PATRIEI: Noi nu râdem niciodată. Tovarăşa ne scoate la raport în fața detaşamentului, dacă ne mişcăm sau zâmbim la orele de informare politică!
FEMEIA DE SERVICI (*către boschetar, aspru*): Pleacă de-aici, doar nu facem circ. Se-adună lumea pentru şedința de partid. Începe să vină BOB-ul. (*Îi face vânt cu mătura.)*
(Şoimul patriei şi boschetarul pleacă. În sală apare secretarul de partid, directorul şi preşedintele de sindicat, care iau loc în lojă, apoi pe rând un auditoriu format din personal administrativ şi muncitori. Corul intonează în surdină Internaționala. Toți rămân preț de un minut în picioare, răstimp în care cei din prezidiu salută la cozorocul şepcilor muncitoreşti, apoi se aşează. Reintră inopinat Boschetarul …)

Continuare în volumul Dan Morand - “Teatru” care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

BOSCHETARUL: URSS bastion al păcii e!
CONĂCHEU (*ridicând oficiosul partidului, Scânteia*): Nu-i pe ordinea de zi!
BOSCHETARUL: Trăiască lupta pentru pace a țărilor din lagărul socialist!
(*sala aplaudă.*)
BOSCHETARUL: Trăiască şi înflorescă scumpa noastră patrie... (*sala aplaudă mai tare.*)
BOSCHETARUL: În frunte cu secretarul general al partidului tovarăşul ... (*sala aplaudă cu frenezie şi se ridică în picioare.*)
BOSCHETARUL (*aproape țipând*): Pace! Nu bomba cu neutroni!
CONĂCHEU (*ridicând împăturit ziarul Scânteia şi ținându-l oblic deasupra capului, ca pentru autoapărare*): Da' cine vrea să ne declare război?
BOSCHETARUL (*fioros*): Imperialismul american! (*schimă tonu şi plin de jovialitate*) URSS bastion al păcii e!
CONĂCHEU: Iară?! Nu tu eşti chemat să pui în discuție politica partidului şi nu faci parte din organizația noastră! Fii atent că te acuz de … deznaționalism, cozmopolitism, deviaționism de drepta, lucru sectar şi celelalte păcate mic-burgheze. (*către doi din spatele sălii*) Luați-l!
DOI SECURIŞTI: Vă rugăm să întocmiți un denunț scris! (*umili*) Numai ca să punem la dosar ...
CONĂCHEU (*către sală cu glas încins*): Piricol la ordinea socială! Amenință cuceririle revoluționare ale poporului nost'! Instigare la contrarivoluție! (*schimbând tonul, mai domol către securişti*) ... Dosaru-l coplitați pe timpul dizvoltării anchetei. Aşa-i, ha,ha ha!
(*Cei doi iau pe clovn de subsiori, care țipă în zadar spe sală:* „Nu mă lăsați!“ *Se împotriveşte, dar e târât cu forța afară. Participanții la şedință rămân impasibili.)*
NEGRESCU: Tovarăşi, în lumina directivelor, a tezelor şi a indicațiilor tovarăşului secretar general... (*Arată spre ziar.)* Munca politică este de o importanță covârşitoare. Tovarăşi, partidul mi-a acordat încrederea, am recomandare, n-am făcut încă, dar voi face facultate muncitorească, proletară! Luați notă, cu conştiința curată, declar, cu înalt simț de răspundere că nu cunosc şi nici nu voi să cunosc nici-o limbă imperialistă! Trăiască lupta de eliberare națională, anticolonialistă a popoarelor africane!
CONĂCHEU: Bravo, tovarişe diriector! Ața-mi placĕ, să nu întinăm dimnitatea clasei muncitoare. Suntem simpli şî direcți, curați precum cristalu'. Oameni din popor, ce mai! Dă-mi voie să-ți strîng mâna tovărişeşte! (*se ridică amândoi, şi-şi scutură mâinile cu exuberanță*)
NEGRESCU (*face o grimasă*): Auu! Mi-ai scos-o din umăr!
CONĂCHEU: Bardon! Dă-mi voii să te pup!
(*se pupă pe amândoi obrajii, îşi întorc spatele, iau şervețele de pe masă şi se şterg apoi cu ostentație pe locurile atinse de buzele celuilalti*)
CONĂCHEU: Una şi cu una fac două! Acum, dați-mi voii să trec la ordinea de zi. Supun adunării în bloc rialigirea comititului de partid pe uzină!
VAJNICU: Adică subsemnații … (*şi arată f. galant cu o palmă spre stânga unde şade secretarul de partid, apoi cu celaltă spre drepta unde şade directorul, iar la urmă cu amândouă spre el însuşi*)
CONĂCHEU: Cine iste pientru! (*Toată lumea ridică două degete cât mai sus. Numai femeia de servici, intrată pe uşa laterală, ridică mâna cu mătura.)* Ce ne amininți cu măturoiul?! D-ta n-ai voie să votizi că ai fost ritrogradată şi tricută la munca de jos!
(*Femeia de servici ridică mâna dreptă cu palma în sus.*)
CONĂCHEU: Aa, ticăloaso, acum saluți ca legionarii?! Ăia cari au pogromat tovarăşii ivrei, au asasinat 'telectuali români mari patrioți ai țării …
VAJNICU: … numai de-i lăsau, că îi puteam reeduca noi …
CONĂCHEU: Nu-ntrirupe tovule, nu-ntrirupe (*se îneacă de ură*) … au vândut țara nazismului, au supt sângele poporului ,…
NEGRESCU: Nu-ți ajunge că ai fost anchetată de organele statului?
VAJNICU (*către secretar*): Să-i punem iar dosarul de cadre pe rol?
(*femeia de servici începe să se smiorcăie*)
NEGRESCU: Ia-ți făraşul şi mătura şi valea de-aici. De nu, te punem pe liber!
CONĂCHEU: Sau ti diportăm în Bărăgan, să stai la bordei în miez di iarnă! (*se sfătuiesc între ei cu voce neimperceptibilă ...)*

CONĂCHEU: Noul comitet al uzinei noastri, a hotărât în unanimitati să susțină candidatura mult iubitului tovarăş Iscusiscu la înalta funcție de sicritar ghinăral .... (*către sală*) ... vă rog să să înscrie în procisul virbal...
NEGRESCU (*se ridică în picioare*): ... şi preşedinte al republicii ...
(*toți se ridică în picioare*)
VAJNICU: Uraaa!
(Întrega sală îşi pocneşte labele cu răsunet şi ovaționează. Femeia de servici îşi trage baticul pe urechi. Iese umilă şi năucită, bolborosind ...)
FEMEIA DE SERVICI: La munca de jos, auzi, … la munca de jos …
(*Lumina din sala de şedințe se stinge şi actorii părăsesc sala*.)

NE TRIMITE VIOLINE:

Vă rog să mă scuzați, toate videoclipurile sunt ale mele, dar nu toate au şi versuri, aşa ca vă trimit doar adresele celor cu versuri, toate scrise de mine şi (am reținut) doar cele în limba română:

Fantezie de primăvară pe muzică de Brahms
http://www.youtube.com/watch?v=NHsy8ZVQi6Y

Veşnicele începuturi
http://www.youtube.com/watch?v=ul-tquNKBcg

Viața
http://www.youtube.com/watch?v=KCXUhTFWzhI

Sărbătoarea de Florii
http://www.youtube.com/watch?v=GuTRBcNTXdM

Christos a înviat
http://www.youtube.com/watch?v=kZBPtIrXltc

În fiecare seară
http://www.youtube.com/watch?v=5l9j8lx1MH4

Tristeți în flori
http://www.youtube.com/watch?v=OWKA_MvWI1Y

Trec
http://www.youtube.com/watch?v=lH5ng18ACfo

Ninge
http://www.youtube.com/watch?v=hv83YdpQdCs

Nota redactorului sau aviz amatorilor:
Nu primim secvențe video cu maimuțăreli în alte limbi!
Sămănătorul seamănă doar semințe româneşti, într-un Bărăgan de snobism...
NNT

ARTICOLELE AUTORILOR NOŞTRI

PUBLICATE ÎN LUNA MAI LA PUBLICAȚIILE A.R.P.

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ PENTRU PATRIMONIU

Aurel Conțu: „Fatalismul mioritic“ sau pângărirea unui simbol românesc

Apărut în Revista Ecoul, http://revista-ecoul.com/2011/05/29

Mihai Stirbu - Repetabila lansare de carte

Apărut în Revista Singur http://www.revistasingur.ro

Traian Lazăr: „Fiecare partid îşi are prostul său“

Traian Lazăr: „Programul cornul şi laptele“

N.N. Tomoniu: „Explozia nucleară şi riscurile ei“

Apărute în Revista Epoca http://revista-epoca.com/2011/05/28/

ARTICOLE DE ZIAR ŞI LEGĂTURI (Link-uri)

PRIVIND APARIȚIA REVISTEI „SEMĂNĂTORUL”

Revista *Sămănătorul*, lansată la *Ţicleni* - Cotidianul Gorjeanul

Revista *Sămănătorul*, lansată la *Ţicleni* | Stiri Matinale

Revista *Sămănătorul*, lansată la *Ţicleni* - Info.MultiCast.ro

„*Sămănătorul*”, lansată la Tismana | GorjDomino

ARDR - Links | Facebook

StiriONG - Arhiva evenimente

Facebook

http://www.facebook.com/profile.php?id=100002158872893

Vă recomandăm!

EPOCA • ŞTIRI ŞI OPINII „INCONFORME"

Flux RSS pentru posturi | Comentarii RSS

Căutare

Pentru o vizualizare mai bună, folosiţi MOZILLA FIREFOX

An VI, nr. 5 / 2011

ARP

Există o „Românie Tainică"

EPOCA este o publicaţie de informaţie culturală şi socială cu caracter alternativ, creată în cadrul unui proiect experimental al ARP -Asociatia Romana pentru Patrimoniu >>detalii aici >>

Traian Lazăr: „Fiecare partid îşi are prostul său"

Posted on mai 28, 2011 by ARP

Comentând, cu ironia-i răutăcioasă, componenţa şi calităţile membrilor Partidului Naţional Ţărănesc în 1934, Nicolae Iorga scria într-o tabletă publicată în ziarul său Neamul românesc, că acest partid în fond ţărănesc şi reprezentând ţărănimea are membri cu un înalt nivel intelectual: „savanţi"(Virgil Madgearu), şi „jenii"(Iuliu Maniu,geniu, în pronunţia ardelenească). Dar, surpriză! În el se găseşte şi un „prost". Însuşi Iuliu Maniu l-a descoperit cu ocazia refacerii unităţii PNŢ prin împăcarea grupării Maniu cu gruparea Vaida–Voevod, „om bun şi moale" , care împăcare i-a pus la picioare (lui Maniu) pe d. Vaida „gata de o decepţie". Prostul era Eduard Mirto pentru că atrăsese atenţia lui Vaida asupra decepţiei ce-l aştepta în urma împăcării cu Maniu, ceea ce se va [illegible]. După cum aprecia Iorga, Eduard Mirto era „avocat cu deosebi[illegible] [illegible], vo[illegible] elegant, om dibaciu în a scoate pe cine încurcă[illegible] şi [illegible] o s[illegible] deosebit de apreciat[illegible] >>>>

Filed under: noutati

« Corneliu Leu: „Pr[illegible] cu sânge albastru" N.N. Tomoniu: „Explozia n[illegible] şi riscurile [illegible]" »

ARTUR SILVESTRI

Director Fondator

EPOCA

ARTUR SILVESTRI ŞI CĂRŢILE LUI - emisiune TV

Despre recuperarea patrimoniului cu Mariana Brăescu - emisiune TV

ATENŢIE! NOU! EMISIUNE DOCUMENTAR TV - „Asociaţia Română pentru Patrimonium - o creaţie a lui Artur Silvestri" >>>>>

ARTUR SILVESTRI în lumina eternităţii - film documentar

EPOCA

ŞTIRI ŞI OPINII

NECONFORME!

ACCESAŢI SITURILE ARTUR SILVESTRI SI MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://artur-silvestri.com/

http://mariana-braescu.com/

http://www.tomoniu.ro/

CITIŢI ZILNIC
BULETINUL INFORMATIV ARP !
PREŞEDINTE ARP:
MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://analize-si-fapte.com/

TRAIAN LAZAR - Articole nepublicate!

ASOMAREA ANIMALELOR ÎNAINTE DE TĂIERE

La 1 ianuarie 2007, România a devenit membră a Uniunii Europene ceea ce o obliga să respecte reglementările stabilite până atunci de forurile comunitare şi acceptate de statele membre (acquisul comunitar). Astfel, între altele, animalele nu mai puteau fi tăiate decât după ce erau asomate (amorțite prin injectatea unor substanțe chimice). O reacție de respingere unanimă s-a propagat în rândul populației. Măsura era făcută publică în momentul cel mai nepotrivit, în decembrie, înaintea Crăciunului, tocmai când tot românul se pregătea, conform tradiției să îndeplinească acțiunea mult aşteptată după o lungă perioadă de post şi atât de plastic descrisă de Creangă: la Crăciun când tăia tata porcul şi-l pârlea… Această acțiune venea şi în flagrantă contradicție cu propaganda făcută pentru obținerea adeziunii populației pentru aderarea la Uniunea Europeană, în sensul că fiecare popor vine în Uniune cu propriile sale tradiții şi obiceiuri, care vor îmbogăți şi diversifica cultura comunitară. E drept că unii oratori mai pomeneau din când în când şi de acquisul comunitar, mai mult ca să facă pe deştepții, că nici ei nu ştiau ce e acela dacă-i luai din scurt.

Pentru cei mai mulți cetățeni ai României, asomarea era un cuvânt şi o practică nouă, despre care nu mai auziseră, pe care n-o mai întâlniseră şi care era străină de ei şi de țara lor. Şi pe care noii lor concetățeni europeni voiau să le-o impună silindu-i să renunțe la obiceiurile moştenite.

Dar…iată ce spune istoria!

În anul 1940,Direcțiunea veterinară a Capitalei făcea cunoscut publicului că în conformitate cu Decizia Ministerului Agriculturii nr 2259 din 1943, cu Dispozițiile Codului Regele Carol al II-lea şi cu legea pentru protecția animalelor, tăierea păsărilor „nu mai este îngăduită dacă nu este precedată de asomare (amețire prin lovirea în cap cu un ciocan de lemn sau de plumb”). (Neamul românesc nr. 169 din 3 august 1940, p.4) Aşa că asomarea avea antecedente şi vechi şi legale în România, înaintea admiterii în Uniunea Europeană, antecedente rămase pe hârtie că în practică…

BINE FACI, BINE GĂSEŞTI!

Printre preceptele înțelepciunii populare menite să împământenească (imprime) în comportamentul uman conştiința şi deprinderea comiterii de fapte bune se numără şi cel citat mai sus.

De cele mai multe ori cel ce făcea primul pas în această direcție spera că semenii, partenerii îi împărtăşesc poziția (morala).

PASUL 1-BINE FACI.

Prin sentința nr. 98 din 15 aprilie 1929 a Consiliului de război divizia a IV-a în procesul de la Craiova au fost condamnați comuniştii Marcel Pauker la muncă silnică pe viață, iar Ana Pauker, D. Filipescu, Sandu Liblich şi Elena Filipovici la câte 20 de ani de închisoare. Condamnații erau acuzați că au complotat şi uneltit contra liniştii statului prin faptul că în 1922 au ațâțat pe locuitori la război civil. Procesul fusese lungit ani la rând şi intrase rapid în rezolvare odată cu venirea la guvern a PNȚ, care a dat şi el înapoi imediat după sentință.

Peste o lună, primul guvern al PNȚ prezidat de Iuliu Maniu a emis decretul nr 1467din 15 mai 1929 publicat în Monitorul oficial nr. 104, prin care amnistia pe cei condamnați , printre care şi pe Ana Pauker. Decretul era semnat de I. Maniu , preşedintele Consiliului de Miniştri. (Neamul românesc nr.139 din 28 iunie 1936, p.4)

PASUL 2-BINE GĂSEŞTI?

Trecut-au anii…

În 1947 comuniştii se aflau la guvernare, iar ţărăniştii în opoziție. Era rândul Anei Pauker să-şi probeze bunăvoința față de opozantul Iuliu Maniu, care ca orice opozant uneltea contra regimului. În iulie 1947, Maniu şi alți fruntaşi ai PNŢ au fost arestați şi judecați. Vina lor era cvasiasemănătoare cu cea imputată comuniştilor judecați în 1922-1929. Iuliu Maniu şi conducerea PNŢ era învinuită de a fi "organizat o acțiune subversivă cu scopul de a fi răsturnat prin violență regimul democratic din țară" şi de a fi lansat un manifest „prin care îndemna țara la revoltă". (I: Scurtu-coord."România.Viața politică în documente. 1947".Arhivele Statului din România. Buc.1994, p.248) Maniu a fost condamnat la închisoare pe viață, iar ceilalți acuzați pe termene între cinci ani şi închisoare pe viață.

În spiritul învățăturii izvorâte din proverbele populare, ar fi fost rândul Anei Pauker să răsplătească binele ce-i făcuse Maniu prin amnistia din 1929. E drept că în 1947 Ana Pauker era doar ministru de externe, nu preşedinte al Consiliului de Miniştri ca Maniu în 1929, dar sursele epocii probează că ea se plasa chiar pe o poziție mai puternică, fiind de fapt conducătoarea Partidului Comunist aflat la guvernare, în timp ce şeful formal era Gheorghiu Dej. O eventuală inițiativă a ei în favoarea amnistierii lui Maniu nu ar fi întâmpinat opoziția celorlalți şefi comunişti şi nu ar fi întâmpinat obstacole nici din partea regelui, şeful statului. Dimpotrivă! Dar Ana nu a făcut un asemenea gest. De unde se vede că tradițiile politice nu au caracter…popular!

CONCLUZIE

Pentru a evidenția inexistența în realitatea cotidiană a faptelor relatate, basmele româneşti încep invariabil cu formula „a fost odată ca niciodată".

S-a observat din povestioarele relatate aici că faptele istorice reale se repetă, nu aidoma, nu identic , doar asemănător pe ici , pe colo şi prin punctele esenţiale, vorba lui nenea Iancu Caragiale. De aceea ele ar fi trebuit poate să înceapă cu formula „a fost odată ca altădată"sau măcar să le încheiem cu…şi mai este poate şi acum. Şi-o să mai fie?

Vă recomandăm:

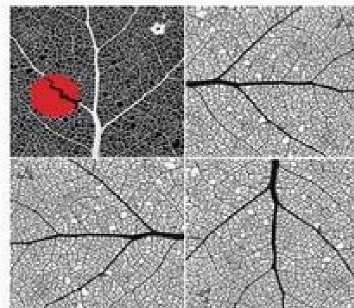
Revista Ligii Scriitorilor din Bucureşti!

NE-AU TRIMIS FELICITARI!

Elisabeta Iosif

Stimate domnule, Nicolae Tomoniu,
Va felicit pentru aceasta deosebita idee. Uram revistei Semanatorul viata lunga. Nascuta in Saptamana Luminata ea va continua sa fie acel far calauzitor pentru care au gandit-o si inaintasii. Sa fie intr-un ceas bun!
Cu pretuire, Elisabeta IOSIF

MULȚUMIRI TUTUROR !

George Anca

Domnule Director Tomoniu,
Sa fie intr-un ceas bun!
Nou inceput, tot la Tismana.
Hristos a inviat!

Maria Tirenescu

Domnule Tomoniu,
Va multumesc pentru informare! Felicitari pentru revista!
E o solutie foarte buna in aceste vremuri vitrege pentru cultura.
Va trimit o revista, RO KU, deosebita prin continutul ei.
Ea a aparut tot prin munca unor pasionati de literatura,
tot fara posibilitatea de a publica pe hartie. Toate cele bune!

Preot Viorel Cojocaru

Multumim mult si succese mari in continuare.
Hristos a Inviat!!! Cu respect

Anghel Vasile

Felicitari pentru tenacitate si doresc reusita acestui nou suport de documentare promovat de editura. Mesaros

Cezara Adamescu

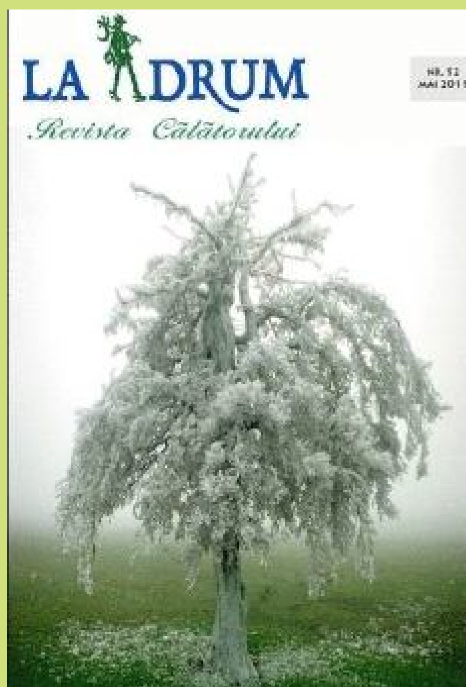
HRISTOS A ÎNVIAT!
Excelenta ideea cu SAMANATORUL. O surpriza uriasa de Sfintele Sarbatori, pentru care va multumesc cu toata fiinta.
Voi urmari îndeaproape revista si toate rubricile.
Proiectul este grandios si merita toata atentia.
Multumiri, multumiri, multumiri si îmbratisari prietenesti,

Mariana Zavati Gardner

Multumiri si foarte mult bine.
Cu alese complimente,

Geo Stroe

FELICITĂRI!

Dan Florita-Seracin

Stimate Domnule Tomoniu,
Va felicit pentru aparitia revistei "Samanatorul".
Multumesc pentru republicarea romanului
.***Întoarcerea din larg,*** ediția a II-a revăzută
Cu deosebita stima,

Reviste noi

revistaladrum@gmail.com
Buna ziua!
Va propunem spre “vedere” numarul 12 din revista de calatorii La Drum/ Revista Calatorului. Ea a aparut in anul 2008 si a fost difuzata in Romania intr-un tiraj lunar de 4000 exem..
Ea va fi difuzata on-line lunar

Mulțumim, v-am promovat revista, procedați la fel!

(continuare din pagina2)

A ascultat tineretul cu interes şi s-a pus la treabă. Simplu, nu? Ce s-o mai lungim, acum dacă au lansat şi revista asta, e musai să-şi adune scrierile şi să le trimită întâi la editura noastră pe adresa găsită pe site-l www.editura-online.ro şi apoi, in mod obligatoriu pentru noi, vor fi publicați şi în revista pentru care au sărit în ajutor.

Zicem "şi revista asta", pentru că tinerii de la Tismana, au mai lansat şi revista liceului. Dar despre acest lucru altădată, acum să mai reamintim încă o dată regula: pentru a apare în revista Sămănătorul, deocamdată, la numarul de pagini a acesteia, e musai ca doritorii să publice o carte online la editura Semănătorul. Poezii, proză, eseuri, teatru, orice scriere inedită, nepublicată până acum nici tipărit, nici pe web, este bună la noi. Aşa a gândit-o regretatul Artur Silvestri, aşa vom face! Trebuie să avem încredere în ideile fostului mare fondator de reviste literare, în proiectul lui, care iată că dăinue de câțiva ani, ba chiar progresează.

Da, progresează! Nu avea de unde să ştie dânsul cum va fi evoluția Sămănătorului şi am continuat proiectul în funcție de necesitățile actuale. Scriitorul şi promotorul cultural Artur Silvestri mi-a lăsat acum patru ani revista pe mână cu toată increderea. Trebuie să fiu demn de ea: am deschis un cont pe YouTube pentru videoclipurile autorilor noştri, am mai deschis unul pentru anunțurile şi revistele unor autori Sămănătorul, am făcut un buletin informativ şi acum revista aceasta, avem adiacent mereu site-l www.semanatorul.ro cu care am demarat proiectul inițial şi cine ştie ce ne mai rezervă viitorul. Dar să nu se sperie nimeni! Viitorul depinde numai de noi, adică de România Tainică şi profundă a lui Artur Silvestri!

Relatare în Gorj DOMINO » „Sămănătorul", lansată la Tismana

„Sămănătorul", lansată la Tismana

Adelina Belgun | May 06, 2011 |

Asociația Regională pentru Dezvoltare Rurală – A.R.D.R., în parteneriat cu Fundația Județeană pentru Tineret Gorj şi în colaborare cu Asociația Regională pentru Dezvoltare Durabilă – Țicleni anunță lansarea primului număr al revistei „Sămănătorul". Lansarea a avut loc pe 5 mai în cadrul inaugurării Biblionetului la Țicleni, la Biblioteca publică „Nicolae Diaconu". Evenimentul s-a desfăşurat la orele prânzului, în prezența autorităților locale şi județene, dar şi reprezentanților Bibliotecii Județene „Christian Tell". Situl principal, „Semănătorul" on-line este un ghid spre un grup important de reviste culturale, biblioteci şi pagini web cu caracter documentar în format electronic, care se adresează românilor de pretutindeni (www.semanatorul.ro). Articolele sau cărțile online sunt susținute de către scriitori consacrați sau nu, condeieri anonimi sau începători, în intenția de a reînvia un curent ideologic şi literar de felul celui constituit la începutul sec. XX în jurul revistei „Sămănătorul" (1901 – 1910).

La Tismana s-a vorbit din nou despre revista Sămănătorul după mai bine de un secol.
La eveniment nu putea lipsi Ansamblul de Datini şi Obieiuri TISA
Instr. Maria Corlan Mischie

Revista Sămănătorul, lansată la Ţicleni

Afişări: 1155

Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Rurală (ARDR), în parteneriat cu Fundaţia Judeţeană pentru Tineret Gorj şi în colaborare cu Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Durabilă Ţicleni, au lansat primul număr al revistei literare Sămănătorul.

Lansarea a avut loc ieri în cadrul inaugurării Biblionet-ului la Ţicleni, la Biblioteca publică „Nicolae Diaconu". Evenimentul s-a desfăşurat la orele prânzului, în prezenţa autorităţilor locale şi judeţene, dar şi a reprezentanţilor Bibliotecii Judeţene „Christian Tell".

Site-ul principal „Semănătorul" (http://www.semanatorul.ro/) este un ghid spre un grup important de reviste culturale, biblioteci şi pagini web cu caracter documentar în format electronic, care se adresează românilor de pretutindeni. Articolele sau cărţile online sunt susţinute de către scriitori consacraţi sau nu, condeieri anonimi sau începători, în intenţia de a reînvia un curent ideologic şi literar de felul celui constituit la începutul secolului XX în jurul revistei „Sămănătorul" (1901 - 1910).

Datorită interesului deosebit faţă de această iniţiativă, site-ului principal „Semănătorul" i s-au asociat ulterior noile site-uri şi subsite-uri „Semănătorul – Editura online" (în iulie 2008, site aparte), „http://www.youtube.com/user/semanatorul" ca sprijin multimedia pentru autorii şi colaboratorii revistelor ARP şi recent, site-ul Brâncuşi, realizat la cererea unor cititori, (adresa http://www.semanatorul.ro/brancusi/index.htm) marele sculptor fiind un mare semănător de concepţii artistice şi stilistice, care zăceau latent în cutumele poporului nostru fără a fi valorificate şi promovate în arta mondială. Sămănătorul a fost o revistă literară săptămânală, concepută de către George Coşbuc şi Alexandru Vlăhuţă şi care a apărut la Bucureşti, între 2 decembrie 1901 şi până la 27 iunie 1910 fără întrerupere. A jucat un rol important în viaţa literară a vremii şi a constituit catalizatorul pentru înfiinţarea curentului ideologic şi literar care i-a purtat numele - Sămănătorismul.

Izabella Molnar

Revista Sămănătorul, lansată la Ţicleni

06 MAI 2011 AFIŞĂRI: 154

Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Rurală (ARDR), în parteneriat cu Fundaţia Judeţeană pentru Tineret Gorj şi în colaborare cu Asociaţia Regională pentru Dezvoltare Durabilă Ţicleni, au lansat primul număr al revistei literare Sămănătorul.

06 Mai 2011

Anul VII — Nr. 6. 3 Februarie 1908.

SÀMĂNĂTORUL

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMÎNALĂ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
B-dul Academiei, 3,
Strada Edgar Quinet, No. 4.
BUCUREŞTI

ABONAMENTUL ANUAL
În ţară . . . . 10 lei
În străinătate . . . . 12 »

LUI GRIGORESCU

Poesie inedită de CARMEN SYLVA

SURPRIZĂ SĂMĂNĂTORUL

Cu luminoasele-ţĭ culorĭ
Şi 'ntreaga ta splendoare,
Te-a zugrăvit, o ţara mea,
Raiŭ răsfăţat de soare!

Privirea-ĭ umed'a răsfrînt
Lumina ta albastră,
Vrăjind pe pinze ce-aĭ maĭ scump
Cu mîna luĭ măiastră.

Şi în copiiĭ minţiĭ luĭ
Viaţa ta viază:
Păstorul *demn ca un stăpîn,*
Fecioara ce visează,

Gropiţa din obrajiĭ albĭ
Aĭ gingaşeĭ copile;
Ninsoarea 'mbălsămată a
Întîieĭ florĭ de-Aprile...

Vezĭ pe Ovreiŭ *cu «jalba» luĭ,*
Pe Dorobanţul *falnic,*
Şirag de care *pe 'nserat,*
Războiul *crunt şi jalnic.*

Şi peste tot pluteşte blînd
Al ţăriĭ noastre soare;
Penelul luĭ învie tot,
Desmiardă orĭ-ce floare...

Dacă n-aţi mai citit vreo poezie de Carmen Sylva Regina României !

Cerneşte-ţi haina, ţara mea,
Şi te 'nveleşte 'n ţernă,
Închide-ţi ochiĭ luminoşĭ —
Căcĭ perderea-ĭ eternă!

Nu, ţara mea! Trezeşte-te
Din jalea ta amară!
Fiĭ vrednică de darul săŭ
Dumnezeesc, o ţară!

SCRISĂ LA MOARTEA MARELUI PICTOR

Fiĭ tînără, puternică!
Tu aĭ o mîndră viaţă:
Încrede-te 'n tăria ta
Şi 'n firea ta 'ndrăzneaţă!

Priveşte chipurile luĭ
Şi pruncii tăĭ să vină
Cu ochĭ severĭ şi-adîncĭ, ce sorb
Lumină din lumină!

Eĭ sînt cuminţĭ şi stăpînesc,
Eĭ vreaŭ şi nu aŭ teamă —
Primeşte-ţĭ mîndriĭ tăĭ copiĭ
La sînul dulce, mamă!

Ianuarie, 1908. Tradus de St. O. Iosif.

PIERRE LOTI

PESCAR DE ISLANDA

PARTEA ÎNTÎIA

I.

Eraŭ cincĭ inşĭ, laţĭ grozav în spete, stînd la băutură, cu coatele pe masă, într'un fel de odăiţă mohorîtă care mirosia a saramură şi a mare. Încăperea, prea măruntă pentru statura lor, se îngusta la un capăt ca interiorul unuĭ mare pescăruş golit şi se legăna uşor, scoţînd o plîngere monotonă, cu o încetineală de somn.

Afară trebuia să fie marea şi părea că e noapte, dar nu prea ştiaĭ bine ce e: singura deschizătură tăiată în tavan era acoperită cu un capac de lemn şi numaĭ o lampă veche şi atîrnată îĭ lumina, tremurînd.

Vineri, 3 iunie 2011, ora 18.30

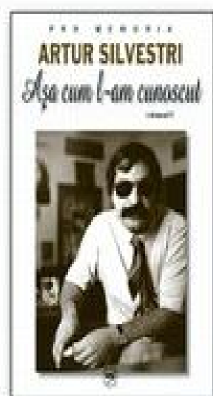
la Târgul Internațional de Carte

Sibiu BookFest 2011

în Pavilionul Expozițional din Piața Mică

MARIANA BRĂESCU și
Asociația Română pentru Patrimoniu (ARP)

vă invită la lansarea cărților

ARTUR SILVESTRI

- *Așa cum l-am cunoscut*

MARIANA BRĂESCU

- *Imperfecțiuni provizorii*
- *Îmi amintesc și îmi imaginez*

În perioada 2-6 iunie 2011, în cadrul Târgului Internațional de Carte BookFest Sibiu, **Editura Carpathia** va oferi în mod gratuit, cărțile lui ARTUR SILVESTRI și despre ARTUR SILVESTRI:

- Artur Silvestri - „Frumusețea lumii cunoscute. Zile de neuitat"
- Artur Silvestri - „Apocalypsis cum figuris. Șapte nuvele fantastice cu prolog și epilog"
- Artur Silvestri - „Perpetuum mobile. Piese improvizate pentru violoncel și oboi"
- „ARTUR SILVESTRI - Așa cum l-am cunoscut" un documentar alcătuit de sociolog Teodora Mindru

Pentru confirmări, informații suplimentare:
tel: 0744.380.643, Maria Anghel; tel: 0745.251.152, Georgeta Dencu